

beholde Garnisonerne, men jeg ser med Hensyn til Vintertjenestens Stilling ingensomhelst Afvigelse mellem den gjældende Hærlow og dette Forslag. Dersom det altsaa ikke førte til Noget at have Garnisoneringer efter Hærløven af 1867, vil det sandelig heller ikke føre til Noget at have denne Tjeneste efter det foreliggende Forslag. — Den ærede Krigsminister udtalte en Sætning, for hvilken jeg kan være ham meget taknemmelig; det var den, at den menige Soldat ser op til Befalingsmændene og veed at vurdere dem. Ja, jeg tror ogsaa, at den menige Soldat veed at vurdere dem, og dersom dette holder Stik, hvad vi to ere enige om, saa har jeg det Naab, at den ærede Krigsminister vil gjøre Sit til, at Soldaten, naar det for Alvor gaar løs, kan komme til at se op til dem ved at sætte en Mand i Spidsen for Hæren, til hvem Soldaterne have Tillid; det vil have en betydelig Indflydelse paa hele Gangen i vort Forsvar. — Med Hensyn til Clefskolen er det ogsaa fra den ærede Krigsminister blevet udtalt, at jeg har sagt, at den i Hærløven af 1867 var fremkommen som en Prøve. Dette har jeg ikke sagt; men jeg har sagt, at den kun blev staaende som en Prøve, og naar dette er betvivlet, tillader jeg mig her at oplæse en eller to Linier af Betænkningen fra dette Aar; der siges: „Da den militære Clefskole kun bør bestaa, indtil det viser sig, at man kan undvære den til Hærens behørlige Forsyning med dygtige Befalingsmænd.“ Altsaa der er klare og tydelige Ord for, at den kun har bestaaet som en Prøve, og naar nu denne Prøve er, som det er erkjendt fra flere Sider, falden uheldig ud, saa tror jeg ikke, at det er for Meget, at man gjør alt Muligt for at faae den bort. Det Samme gjælder med Hensyn til Ride- og Veflagskolen. Om denne mente den ærede Krigsminister, at den var nødvendig, og at der fra denne Skole var udgaaet mange dygtige Veflagsmedde til Gavn for hele Landet. Men jeg tillader mig at henvise til Veterinær- og Landbohøjskolen; der tror jeg, at man om ikke bedre saa dog i ligesaa fuldt Maal kan lære at beslaa en Hest og faae Kundskab om saa Meget, som man fordrer i Veterinærfaget. Kan man ikke det, staa der meget slet til med denne Skole. Vi have ogsaa hørt udtale af militære sagkyndige Medlemmer — dersom jeg ikke feiler af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankær) — at den Tilridning, som de fleste Heste havde, som man fik fra Ride- og Veflagskolen, var saa at sige værre end slet ingen, saa at jeg nok tror, at man kan faae disse Heste anbragte paa et andet Sted, og at der ikke for deres Skyld behøves nogen særskilt Skole. — Endelig skal jeg som sidste Bemærkning komme til, hvad den ærede Minister udtalte overfor mig med Hensyn til min Fordring om Generalernes Nedsættelse i Antal fra 12 til 4. Derom sagde den ærede Minister, at han havde foretaget nogen Modifikation i For-

slaget med Hensyn til Generalerne. Nu kan jeg ikke negte, at det forundrede mig at høre, at denne Modifikation bestod i, at det nu skal hedde Generallieutenant og Generalmajor, ligesom i andre større Stater. Den Slags Moderationer bryder jeg mig ikke stort om; det er mig ikke om at gjøre, enten de staa som Generaler eller som Generallieutenant og Generalmajorer. Nei, man har saamange af dem, og til dem alle er der beregnet saa store Lønninger. Hvis derimod den ærede Krigsministers Modifikation var kommen tilstede i Lønningerne, vilde der ganske anderledes spares end ved at forandre Navnet til „Generalieutenant“ og „Generalmajorer“. Da Eiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig hertil.

Bøffen: Som venteligt var, har denne Behandling jo fremkaldt meget forskellig og stærkt modsatte Anskuelser. Det kan ikke falde mig ind ved en første Behandling som denne at ville forsøge paa at optage alle de Realitetsindvendinger, der ere rettede mod mig og prøve paa at uddebattere disse store Spørgsmaal. Naar jeg har bedet om Ordet, er det kun for at gjøre nogle korte Bemærkninger, som væsentlig skulle blive personlige. Jeg tilstaaer, at efter de stærke Udtalelser, som ere faldne fra ærede militære Medlemmer heri Salen, ere de gode Udsigter til et frugtbart Resultat blevne noget ringere; thi det gjælder jo i en Sag som denne just ikke om at opstille Kravene i den yderste Stikfælde, som man muligvis fra et individuelt Standpunkt kunde finde rigtig, men det gjælder om, at man strax stiller sig paa det Standpunkt, at man maaler sine Krav efter de Midler, som man overhovedet kan vente at have Raadighed over. Men der er en Ting til, som har gjort et daarligt Indtryk paa mig, og jeg tror paa Thinget. Det er de stærke Udtalelser af Mistillid til vor nuværende Hærsordning, som ere komne frem. Jeg tror ikke, at vi havde Anledning til at vente, at en saa stærkt Mistillid skulde være tilstede eller komme til Orde. Naar der her er sagt, at det var en Mangel paa Tillid, der i 1864 væsentlig bidrog til det slette Udfald af Krigen, saa varsler en saadan Udtalelse af Mangel paa Tillid til den nuværende Ordning ikke godt for den nu foretaende; men det er efter min Opfattelse saa, eller jeg kan i alt Fald ikke tilbageholde, at jeg tror, at selv om de Onsker, som nu næres af de Herrer Sagkyndige i denne Sag, nu idag bleve opfyldte, vilde vi ikke derved være sikrede imod, at der atter senere kunde udvikle sig en Mistillid, som maasse kunde blive ligesaa stærk som overfor den nuværende Ordning. Det forekommer mig, at der i det Hele i de militære Kredse saa vel som i andre — jeg undtager heller ikke de andre Kredse — gjør sig en meget stærk kritisk Sands gjældende, som er meget vel istand til at frem-